

**concert
info**

**Katharine Dain
en Sam Armstrong**

de Doelen

**Boulanger, Fauré, Debussy
en Szymanowski**

**zo 20 november 2022
Jurriaanse Zaal, 11:00**

programma

zo 20 nov 22 | Jurriaanse Zaal, 11:00, concert zonder pauze

Katharine Dain en Sam Armstrong

Claude Debussy (1862-1918)

De rêve uit *Proses lyriques*

La terrasse des audiences du clair de lune

Karol Szymanowski (1882-1937)

Samotny księżyc uit *Pieśni Księżniczy z Baśni*, op. 31/1

O tej godzinie, w której miasto śpi uit *Pieśni Muezzina Szalonego*, op. 42/5

Grób Hafisa

Gabriel Fauré (1845-1924)

nocturne in Des-majeur, op. 63

Lili Boulanger (1893-1918)

Clairières dans le ciel

Elle était descendue au bas de la prairie

Elle est gravement gaie

Parfois, je suis triste

Un poète disait

Au pied de mon lit

Si tout ceci n'est qu'un pauvre rêve

Nous nous aimerons tant

Vous m'avez regardé avec toute votre âme

Les Lilas qui avaient fleuri

Deux Ancolies

Par ce que j'ai souffert

Je garde une médaille d'elle

Demain fera un an

uitvoerenden

Katharine Dain **sopraan**

Sam Armstrong **piano**

toelichting

Katharine Dain en Sam Armstrong

De lockdown van maart 2020 blijkt een vruchtbare periode voor zangeres Katharine Dain en pianist Sam Armstrong. Hun gezamenlijke quarantaine leidt ertoe dat de twee zich volop kunnen toeleggen op een gedeelde passie: de Franse liedkunst.

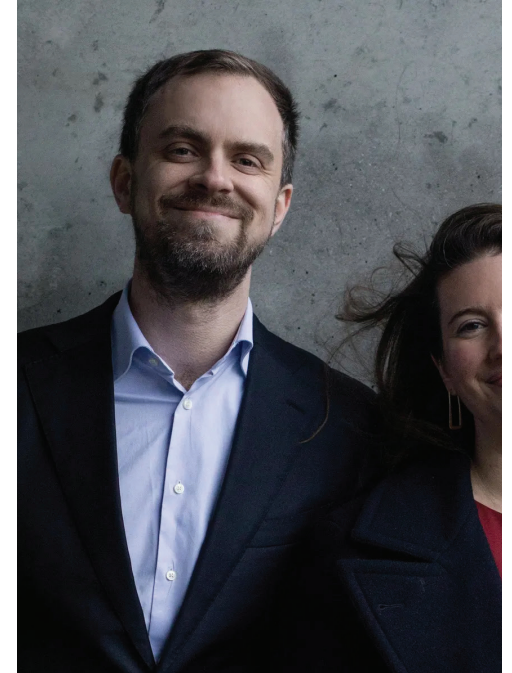
Dit resulteert in het album *Regards sur l'Infini*, met werk van onder andere Dutilleux en Messiaen, dat bekroond wordt met een Edison Klassiek voor beste debuut. In hun nieuwste project combineren ze het Franse repertoire – waaronder een onderbelichte liedcyclus van Lili Boulanger – met het werk van de Pool Karel Szymanowski.

belle époque

Parijs kent rond de eeuwwisseling van de 19de naar de 20ste eeuw een enorme culturele bloei. Muzikaal uit zich dat in een nieuwe klanktaal, vrijer dan de Oostenrijks-Duitse traditie die in de eeuw daarvoor dominant was. Het is de Franse componisten er niet zozeer om te doen om een rechtlijnig verhaal van begin tot eind te vertellen, eerder willen ze een bepaalde indruk of ervaring verklanken. In Debussy's *Un rêve*, waar hij zelf de tekst voor schreef, hoor je dit al in de 'dromerige' gebroken openingsakkoorden, voordat de stem de nacht bezingt. Het onbestemde thema van de nacht komt ook terug in zijn *La terrasse des audiences* (terras met toehoorders in maanlicht) voor piano. Ook bij andere in Frankrijk werkende componisten lijkt de nacht nooit ver weg. Frédéric Chopin schrijft bijvoorbeeld 21 nocturnes (muziekstukken die een nachtelijk gevoel oproepen). Ook de vooraanstaande Franse componist Gabriel Fauré componeert 13 nocturnes. Zijn zesde *nocturne in des-majeur* is niet zo mysterieus als de nachttaferelen die Debussy schetst, maar gaandeweg de compositie lijkt het aanvankelijk kalme weer toch wat stormachtiger te worden.

Pools met een oosters tintje

Karol Szymanowski ontwikkelt in het begin van de 20ste eeuw een stijl die geïnspireerd is door het Franse impressionisme, maar ook door de atonale stijl van Duitse collega's als Arnold Schönberg. Deze combinatie – zowel zweverig als lyrisch – hoor je in *Samotny Księżyc*, geschreven op een tekst van zijn vrouw Zofia.

Sam Armstrong en Katharine Dain

Later in zijn carrière richt Szymanowski de ogen meer op de Arabische en Perzische wereld. Zo maakte hij de bundel *De verliefde muezzin* op basis van gedichten van zijn neef Jaroslaw Iwaszkiewicz. Een muezzin is de persoon die vanaf een minaret oproept tot gebed en in het gedeelte dat tijdens dit concert op het programma staat, *O tej godzinie*, hoor je dan ook de lange, aangehouden noten van deze oproep. Het lied *Grob Hafisa* – een Poolse vertaling van een gedicht van Hans Bethge – beschrijft het graf van Hafez, een van de grootste dichters van de Perzische literatuur. Zijn graf is geen dorre plek, maar een kleine oase vol geurende bloemen en kwinkelerende vogels.

Lili Boulanger

gebroken in de dop

De muzikwereld zit vol met vroegtijdige sterfgevallen. De rockmuziek heeft de *club van 27* – muzikanten die op 27-jarige leeftijd de dood vonden, waaronder Jim Morrison, Kurt Cobain en Amy Winehouse, maar ook de componist van klassieke muziek is niet altijd een lang leven beschoren. Chopin overleed op 39-jarige leeftijd aan tuberculose, Mozart was 35 toen hij het leven liet – de oorzaak is nog steeds onderwerp van discussie – en Schubert werd door de tyfus gevelde toen hij 31 was. Nog veel jonger is de Franse componiste Lili Boulanger als zij overlijdt – 24 jaar pas. In de jaren daarvoor ontpopt ze zich tot een van de meest veelbelovende componisten van haar tijd. Ze wint als eerste vrouw de Prix de Rome en schrijft symfonische gedichten, kamermuziek en vocale muziek – vaak van religieuze aard. Haar *Pie Jesu* dicteert ze op haar sterfbed aan haar zus Nadia Boulanger, die later als pianopedagoog les zal geven aan de grote musici van de 20ste eeuw, waaronder Copland, Piazzolla en Glass.

Onverwacht komt Lili's dood niet: ze heeft haar hele leven al ernstige gezondheidsklachten. In haar werk hoor je de eenzaamheid terug die ziekte met zich meebrengt. Zo ook in *Clairières dans le ciel*, een dertiendelige liedcyclus op gedichten van de Franse dichter Francis Jammes die Lili rond haar 20ste schreef. Ze draagt de compositie op aan Gabriel Fauré, de familievriend die al als Lili 2 jaar oud is ontdekt dat ze een absoluut gehoor heeft. In de liedcyclus beschrijft de ik-persoon de herinneringen aan een mysterieus meisje. Waar de herinneringen eerst zoet zijn, vol verwijzingen naar de natuur, worden deze steeds bitterder – het meisje is immers verdwenen en de ik-persoon blijft gekweld en met lege handen achter.

Claude Debussy – De rêve

La nuit a des douceurs de femmes!
Et les vieux arbres, sous la lune d'or, songent

À celle qui vient de passer la tête emperlée,

Maintenant navrée!
À jamais navrée!
Ils n'ont pas su lui faire signe ...

Toutes! Elles ont passé:
Les Frêles,
Les Folles,
Semant leur rire au gazon grêle,
Aux brises frôleuses
La caresse charmeuse
Des hanches fleurissantes.
Hélas! de tout ceci, plus rien qu'un blanc frisson.

Les vieux arbres sous la lune d'or pleurent
Leurs belles feuilles d'or!
Nul ne leur dédiera plus la fierté des casques d'or
Maintenant ternis!
À jamais ternis!
Les chevaliers sont morts sur le chemin du Grâal!

La nuit a des douceurs de femmes!
Des mains semblent frôler les âmes,
Mains si folles, si frêles,
Au temps où les épées chantaient pour Elles! ...
D'étranges soupirs s'élèvent sous les arbres.
Mon âme! C'est du rêve ancien qui t'étreint!

Zofia Szymanowka - Samotny księżyc

Czasem mnie gniewa księżyc srebrnólicy,
co w noc wiosenną skrada się z za chmur,
by nam miłosne wydrzeć tajemnice!

Lecz gdy pomyślę, że biedny samotnik
w zimnej gwiazd ciszy, tęskne pędząc noce,
nigdy płomieniem nie gorzał miłości!
Tak mi go żal! Tak żal!

De nacht heeft de zachtheid van een vrouw
En de oude bomen onder de gouden maan dromen
Van haar die net voorbij kwam, het hoofd bepareld
Nu diepbedroefd
Voor altijd diepbedroefd
Ze konden haar niet wenken

Allen! Ze trokken allemaal voorbij
De brozen
de dwazen
Hun lach verstrooid over het ijle gras
op kille briesjes
en betoverende liefkozingen
van hun bloeiende heupen
Helaas! Dit alles is niet meer dan een bleke sensatie

De oude bomen onder de gouden maan wenen
hun mooie goede bladeren
Niemand zal zich nog wijden aan de trots van gouden helmen
Nu bezoedeld
Altijd bezoedeld
De ridders zijn gestorven op weg naar de Graal

De nacht heeft de zachtheid van een vrouw
Handen lijken de zielen te borstelen
Handen zo dwaas, zo broos
In tijden dat de degens voor ze zongen
Vreemde zuchten stijgen op vanonder de bomen
Mijn ziel! Het is een oude droom die jou omhelst

Vaak maakt de zilveren maan mij kwaad
als hij 's nachts achter de wolken verdwijnt
om ons het geheim van de liefde af te nemen
Maar als ik bedenk, hoe treurig zij eenzaam bevriest in sterrenzwijgen, bleek en voor verlangen bang
en dat nooit die liefde haar doorgloeit.
stemt mij dat zo treurig. Zo treurig!

Jaroslav Iwaszkiewicz - O tej godzinie, w której miasto śpi

O tej godzinie, w której miasto śpi,
o olali! o olali! zbudźcie się chwalic' Allaha!
Wstan', stary kupcze, by chwalic' Allaha!
licząc swe perły.
Wstan' ty, niewiasto, by chwalic' Allaha
czekając na junaka.
Tylko ty, o luba, utulona snem, o olali! o olali!
jak lotus śpij skulona.

Dit kalme uur houdt de stad in slaap
O olali! O olali! zing ten ere van Allah!
Ontwaakt, oude Perzen, ter ere van Allah!
schenk je paarden
Ontwaak, vrouw, ter ere van Allah!
allen denkend aan je geliefde
Jij alleen, o geliefde, in je goede droom
rustend als een blanke roos

Hans Bethge - Grob Hafisa

vertaald van Duits naar Pools door Stanisław Barącz

Pod murami Szirazu
leży piękna Mozella,
w śnie tam Hafiz spoczywa.
I nigdzie w Persji całej
pieśni słowiczych chóry
tak słodko nie brzmią jak tam.
I nigdzie w Persji całej
wiosennych wdzięków czar
tak bujnie nie rozkwita.
O dziwo! I kwiaty pachną
tak na grobie Hafiza,
iż zdasię ogrodem róż.
Ich woń świąteczna, radosna
tak zmysły odurza dziwnie!
Nie kwiatów jest to zapach,
lecz wina czar upojny.

Voor de muren van Shiraz
ligt de mooie Mozella
daar is Hafez begraven.
Op geen enkele plek in Perzië
fluiten de nachtegale
zo sprookjeszoet als daar.
Op geen plek in Perzië
ontspringt de lieflijke lente
zo bloeiend uit de aarde.
Verrassing! De bloemen geuren
uit het graf van Hafez
zo anders dan elders in het land.
Ze ruiken feestelijk en vreugdevol,
de zintuigen zo fijn bedwelmend!
Dat is niet de geur van bloemen,
dat is een zoete wijngeur.

Francis Jammes - Clairières dans le ciel

Elle était descendue au bas de la prairie

Elle était descendue au bas de la prairie
et, comme la prairie était toute fleurie
de plantes dont la tige aime à pousser dans
l'eau,
ces plantes inondées je les avais cueillies.
Bientôt, s'étant mouillée, elle gagna le haut
de cette prairie-là qui était toute fleurie.
Elle riait et s'ébrouait avec la grâce
dégingandée qu'ont les jeunes filles trop
grandes.
Elle avait le regard qu'ont les fleurs de lavande.

Ze was neergedaald naar de lage weide
en, zoals de weide in bloei stond
met planten die gedwee groeien in het water

moest ik deze verzopen planten plukken
Snel bereikte ze, drijfnat, de top
van deze weide in bloei
Ze lachte en snoof met de slungelige
gratie van meisjes die te groot zijn.

Haar ogen leken lavendelbloemen

Elle est gravement gaie

Elle est gravement gaie. Par moments son
regard
se levait comme pour surprendre ma pensée.
Elle était douce alors comme quand il est tard
le velours jaune et bleu d'une allée de pensées.

Parfois, je suis triste

Parfois, je suis triste. Et, soudain, je pense à
elle.
Alors, je suis joyeux. Mais je redeviens triste
de ce que je ne sais pas combien elle m'aime.
Elle est la jeune fille à l'âme toute claire,
et qui, de dans son cœur, garde avec jalousie
l'unique passion que l'on donne à un seul.
Elle est partie avant que s'ouvrent les tilleuls,
et, comme ils ont fleuri depuis qu'elle est partie,
je me suis étonné de voir, ô mes amis,
des branches de tilleuls qui n'avaient pas de
fleurs.

Un poète disait

Un poète disait que lorsqu'il était jeune,
il fleurissait des vers comme un rosier des
roses.
Lorsque je pense à elle, il me semble que jase
une fontaine intarissable dans mon cœur.
Comme sur le lys Dieu pose un parfum d'église,
comme il met du corail aux joues de la cerise,
je veux poser sur elle, avec dévotion,
la couleur d'un parfum, qui n'aura pas de nom.

Au pied de mon lit,

Au pied de mon lit, une Vierge négresse
fut mise par ma mère. Et j'aime cette Vierge
d'une religion un peu italienne.
Virgo Lauretana, debout dans un fond d'or,

qui me faites penser à mille fruits de mer
que l'on vend sur les quais où pas un souffle
d'air
n'émeut les pavillons qui lourdement s'endorment,
Virgo Lauretana, vous savez qu'en ces heures
où je ne me sens pas digne d'être aimé d'elle
c'est vous dont le parfum me rafraîchit le cœur.

Zij is plechtig vrolijk. Op momenten wendt zij
haar blik omhoog om mijn gedachte te
betrappen.
Zo was ze lieflijk, zoals, als het avond wordt,
het geelblauw fluweel van een pad viooltjes

Soms ben ik droevig. En plots, als ik aan haar
denk,
Ben ik weer vrolijk. Maar ik word weer droevig
omdat ik niet weet hoeveel ze van mij houdt.
Zij is het jonge meisje met de kristalheldere ziel,
en die, in haar hart, met jaloezie kijkt naar
de unieke passie die me geeft aan een enkeling.
Zij is vertrokken voor de lindes zich openden
en, zoals zij bloeiden nadat zij vertrokken is
ben ik verrast om te zien, o mijn vrienden
dat de bladeren van de lindes geen bloemen
hadden

Een dichter zei dat toen hij jong was
hij bloeide met verzen als een rozenstruik met
rozen.
Als ik aan haar denk, is het alsof
een onstilbare bron kabbelt in mijn hart.
Zoals God een kerkgeur op de lalie plaatst
zoals hij koraal op de kersenkootje legt
wil ik op, toegewijd, op haar plaatsen
de kleur van een geur die geen naam zal
hebben

Aan de voet van mijn bed plaatste mijn moeder
een zwarte madonna. En ik houd van deze
maagd met haar licht-Italiaanse religie.
Virgo Lauretana, tegen een gouden achter-
grond,
die mij doet denken aan duizenden zeevruchten
die men verkoopt op de kade waar geen zuchtje
wind
de vlaggen beroert die zwaar inslapen.
Virgo Lauretana, u weet dat in deze uren
wanneer ik me niet waardig voel voor haar
liefde
u het bent van wie de geur mijn hart ververst

Si tout ceci n'est qu'un pauvre rêve

Si tout ceci n'est qu'un pauvre rêve, et s'il faut que j'ajoute dans ma vie, une fois encore, la désillusion aux désillusions; et, si je dois encore, par ma sombre folie, chercher dans la douceur du vent et de la pluie les seules vaines voix qui m'aient en passion;

je ne sais si je guérirai, ô mon amie ...

Nous nous aimerons

Nous nous aimerons tant que nous tairons nos mots, en nous tendant la main, quand nous nous reverrons.

Vous serez ombragée par d'anciens rameaux sur le banc que je sais où nous nous assoierons.

Donc nous nous assoierons sur ce banc tous deux seuls ...

D'un long moment, ô mon amie, vous n'oserez Que vous me serez douce et que je tremblerai

Vous m'avez regardé avec toute votre âme

Vous m'avez regardé avec toute votre âme. Vous m'avez regardé longtemps comme un ciel bleu.

J'ai mis votre regard à l'ombre de mes yeux ... Que ce regard était passionné et calme ...

Les lilas qui avaient fleuri

Les lilas qui avaient fleuri l'année dernière vont fleurir de nouveau dans les tristes parterres. Déjà le pêcher grêle a jonché le ciel bleu

de ses roses, comme un enfant la Fête-Dieu. Mon cœur devrait mourir au milieu de ces choses car c'était au milieu des vergers blancs et roses

que j'avais espéré je ne sais quoi de vous. Mon âme rêve sourdement sur vos genoux. Ne la repoussez point. Ne la relevez pas de peur qu'en s'éloignant de vous elle ne voie

combien vous êtes faible et troublée dans ses bras.

Als dit alles maar een boze droom is, en ik mijn leven moet aanvullen, weer opnieuw met teleurstelling na teleurstelling, en, als ik opnieuw, in mij trieste waanzin, zoek in de zoetheid van wind en regen naar de enige, tevergeefs stemmen die mij aanbidden weet ik niet, mijn vriend, of ik zal herstellen

Wij zullen zo veel van elkaar houden dat wij stil zullen vallen en elkaars handen vasthouden als wij elkaar weer zien

Jij zal verduisterd worden door oude twijgen op de bank waarvan ik weet dat wij er zitten gaan

Als wij daar zitten op de bank, wij twee alleen Voor een lange tijd, mijn vriend, zul je het niet durven

Hoe teder zal je zijn met mij en hoe zal ik beven

Je keek naar mij met heel je ziel Je keek lang naar mij, als een hemel blauw Ik heb je blik gelegd in de schaduw van mijn ogen Hoe gepassioneerd en kalm deze blik was

De sringen die verleden jaar bloeiden zullen opnieuw opbloeien in weemoedige bedden De slanke perziken hebben de blauwe hemel al bezaaid

met hun rozen, als het kind op Sacramentsdag Mijn hart moest sterven te midden van deze dingen want het was te midden van het wit en roze van de gaarden

dat ik hoopte op ik weet niet wat, van jou Mijn ziel droomt heimelijk van jouw schoot Wijs het niet af. Richt het niet op uit angst dat wanneer het zich van jou afkeert, het zal zien hoe broos je bent, rusteloos in zijn armen

Deux ancolies

Deux ancolies se balançaient sur la colline et l'ancolie disait à la sœur l'ancolie: Je tremble devant toi et demeure confuse. Et l'autre répondait: Si dans la roche qu'use l'eau, goutte à goutte, si je me mire, je vois que je tremble, et je suis confuse comme toi.

Le vent de plus en plus les berçait toutes deux, les emplissait d'amour et mêlait leurs cœurs bleus.

Par ce que j'ai souffert

Par ce que j'ai souffert, ma mésange bénie,

je sais ce qu'a souffert l'autre: car j'étais deux

Je sais vos longs réveils au milieu de la nuit

et l'angoisse de moi qui vous gonfle le sein. On dirait par moments qu'une tête chérie, confiante et pure, ô vous qui êtes la sœur des lins en fleurs et qui parfois fixez le ciel comme eux, on dirait qu'une tête inclinée dans la nuit pèse de tout son poids, à jamais, sur ma vie.

Je garde une médaille d'elle

Je garde une médaille d'elle où sont gravés une date et les mots: prier, croire, espérer. Mais moi, je vois surtout que la médaille est sombre: son argent a noirci sur son col de colombe.

Demain fera un an

Demain fera un an qu'à Audaux je cueillais

les fleurs dont j'ai parlé, de la prairie mouillée.

C'est aujourd'hui le plus beau jour des jours de Pâques.

Je me suis enfoncé dans l'azur des campagnes, à travers bois, à travers prés, à travers champs.

Twee akeleien wiegden op de heuvel en de akelei zei tot zijn zuster-akelei: ik beef voor jou en ben beschaamd. De andere antwoordde: als in de rots, verteerd door water, druppel voor druppel, ik mijzelf zie, zie ik dat ik beef, en ben ik, net als jij, beschaamd

De wind wiegde de twee meer en meer, vervulde ze met liefde en roerde hun blauwe harten

Omdat ik heb geleden, mijn gezegende pimpelmees Weet ik dat een ander heeft geleden: want ik was twee Ik ken jouw lange waken in het midden van de nacht en de angst die jouw borst doet zwellen. Men zegt soms dat een lief gezicht zelfverzekerd en puur, o zuster van het vlas in bloei dat zich soms richt op de hemel men zegt dat een hoofd, gebogen in de nacht voor altijd met zijn gewicht op mijn leven steunt

Ik houd een medaillon van haar, met daarin gegraveerd een datum en de woorden: gebed, geloof en hoop Maar ik zie bovenal dat het medaillon duister is op zijn duivennek is het zilver donker geworden

Morgen zal het een jaar geleden zijn dat ik in Audaux die bloemen plukte waarover ik vertelde, van de vochtige weide. Vandaag is het de mooiste Paasdag,

Ik ben verzonken in het blauw van het platteland dwars door het bos, dwars door de wei, dwars door het veld

teksten

Comment, mon cœur, n'es-tu pas mort depuis un an?

Mon cœur, je t'ai donné encore ce calvaire de revoir ce village où j'avais tant souffert,

ces roses qui saignaient devant le presbytère, ces lilas qui me tuent dans les tristes parterres. Je me suis souvenu de ma détresse ancienne, et je ne sais comment je ne suis pas tombé sur l'ocre du sentier, le front dans la poussière. Plus rien. Je n'ai plus rien, plus rien qui me soutienne.

Plus rien. Pourquoi fait-il si beau et pourquoi suis-je né?

J'aurais voulu poser sur vos calmes genoux la fatigue qui rompt mon âme qui se couche

ainsi qu'une pauvre au fossé de la route. Dormir. Pouvoir dormir. Dormir à tout jamais sous les averses bleues, sous les tonnerres frais.

Ne plus sentir. Ne plus savoir votre existence. Ne plus voir cet azur engloutir ces coteaux

dans ce vertige bleu qui mêle l'air à l'eau,

ni ce vide où je cherche en vain votre présence. Il me semble sentir pleurer au fond de moi, d'un lourd sanglot muet, quelqu'un qui n'est pas là.

J'écris. Et la campagne est sonore de joie.

«Elle était descendue au bas de la prairie, et comme la prairie était toute fleurie.»

Plus rien. Je n'ai plus rien, plus rien qui me soutienne.

Hoe, mijn hart, ben jij na een jaar nog niet gestorven?

Mijn hart, ik heb je deze kwelling weer gegeven om het dorp terug te zien waar ik zo heb geleden, deze rozen die bloedden voor de pastorie. Ik herinnerde me mijn oude angst

en weet niet hoe ik ben gevallen met kop en al, op het okeren pad Niets meer, ik heb niets meer, niets dat mij nog behoudt

niets meer. Waarom is het weer zo mooi en waarom ben ik geboren?

Ik had willen rusten op jouw kalme schoot de vermoeidheid die mijn ziel breekt, die neerligt

als een arme vrouw in de greppel van de weg.

Slapen. Kunnen slapen. Voor altijd slapen onder blauwe regen, onder verse donder.

Niet meer voelen. Niet meer weten dat je bestaat.

Niet meer zien hoe het blauw deze heuvels verzwelgt

in dit zwierende blauw dat lucht en water vermengt

noch deze afgrond waar ik tevergeefs naar je zoek

Ik voel het huilen in me opwellen

een zwaar, zwigend snikken, iemand die er niet is Ik schrijf. En het veld weerklinkt met vreugde.

“Zij was neergedaald naar de lage weiden, zoals de weide in bloei stond”

Niets meer, ik heb niets meer, niets dat mij behoudt.

biografieën

Katharine Dain

De Amerikaans-Nederlandse sopraan Katharine Dain is even goed thuis in opera, oratorium en kamermuziek en bouwde ondertussen zowel in Noord-Amerika als in Europa, waar ze tegenwoordig resideert, een aanzienlijke loopbaan uit.

Hoogtepunten vormen daarbij haar vertolking van Konstanze uit Mozarts *Entführung aus dem Serail*, een glansrol ze aan diverse Franse operahuizen onder meer onder Antony Hermus vertolkte en die andere grote Mozartrol, Donna Anna, uit Mozarts *Don Giovanni* in een gelauwerde semi-concertante versie met het Orkest van de Achttiende Eeuw op tournee door Nederland en België.

In concert soleerde ze met het BBC Scottish Symphony Orchestra in orkestrale werken van Berlioz (*Herminie, scène lyrique*) en Dutilleux (*Le temps, l'horloge*). Met het Orchestre

d'Auvergne voerde ze de 4de symfonie van Mahler uit. Ook trad ze op, onder de muzikale leiding van Reinbert de Leeuw, met liederen van Berg en Zemlinsky tijdens het Tirolse Osterfestival aan. In december 2020 maakte ze haar debuut bij het Koninklijk Concertgebouw Orkest onder dirigent Antony Hermus in de wereldpremière van Bram Kortekaas' *Notenkrakers' Notulen*.

Sam Armstrong

Of het nou gaat om piano solo, kamermuziek of liedbegeleiding, de Britse pianist Sam Armstrong brengt het repertoire te allen tijden met emotionele diepgang. Hij speelde onder meer in het Concertgebouw, het Seoul Arts Center en de Singapore Esplanade. Hij won de prestigieuze Edison Klassiek voor zijn debuut-album met Katharine Dain, *Regards sur l'Infini*, volgens het juryrapport 'een album dat inslaat als een bom'.

'Regards sur l'Infini'

agenda tips

**Meer aanstormend talent zien in de Doelen?
Misschien zijn de volgende concerten iets voor jou:**

zo 26 feb 23 | Jurriaanse Zaal, 11:00

Selina Ott & En-Chia Lin

jonge ster-trompettiste

zo 26 mrt 23 | Jurriaanse Zaal, 11:00

Groen, le Coultre, Maijala, Zemtsov en Spronk

kamermuziek van aanstaande sterren

zo 23 apr 23 | Jurriaanse Zaal, 11:00

James Oesi & Dudok Kwartet

Rameau, Monti, Shaw en Dvořák

ontdek het
programma op
dedoelen.nl

Stay in touch!

See you @dedoelen &

share your pictures #dedoelen

tickets & info:

www.dedoelen.nl

+31 10 217 17 17

Schouwburgplein 50, Rotterdam